

**Amélia
de les Camèlies**

Amèlia de les Camèlies

La intrusiva i disruptiva Amèlia de les Camèlies
i els seus molts infortunis barcelonins

Etna Miró

Títol original *Amèlia de les Camèlies*

©2026, Etna Miró

Primera edició febrer de 2026

Aquest projecte ha rebut una beca per a la creació literària per autors novells de la Institució de les Lletres Catalanes

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© de la il·lustració de la coberta Alba Barceló (@auba.barcelo)

© de la fotografia de l'autora Antoni Nieva

© d'aquesta edició Cap de brot edicions

info@capdebrot.cat

www.capdebrot.cat

Impress a Impremta Pagès (Anglès), Països Catalans - *Printed in Catalonia*

Disseny de la col·lecció Júlia Planas (@lautonoma)

Correcció Josep M. Codina i Judit Pujol

Maquetació Germán Bartolomé

ISBN 979-13-991083-3-0

Dipòsit legal GI 72-2026

Queda totalment prohibida qualsevol forma de reproducció d'aquesta obra sense l'autorització de l'editorial. Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment, adreceu-vos a CEDRO o consulteu l'enllaç www.conlicencia.com

... per mon jovent qar pejura / ai marriment e dolor.

... de la joventut, que malbarato, / només n'obtinc tristesa i dolor.

PEIRE ROGIER

(Trad. de Joan Dalmasas)

I. La protagonista

En el món en què l'Amèlia havia viscut i que s'havia anat fent a mida amb cada decisió i gest, hi dominava l'artificialitat i la falsa sofisticació. Es procurava que tot fos fàcil, còmode i lúdic, i s'intentava garantir sempre el grau més alt d'entreteniment. Així, l'Amèlia havia resultat una noia igualment fàcil, còmoda i lúdica. Als vint-i-un anys, no havia sentit mai la necessitat de ser determinada, ferma o, si més no, escèptica.

La Barcelona en què cercava les esquerdes d'aquests estímuls ràpids i excitants per a divertir-se (perquè la vida havia de ser, sobretot, divertida) era una capital excessiva, però ella la sentia tan íntima que pensava que, de fet, li pertanyia sencera. En tenia un convenciment tan absolut que va arribar a creure's que, moralment, només existia una Barcelona, la pròpia. Això, és clar, no podia ser de cap altra manera: mai no existeix cap Barcelona que no sigui la d'un mateix.

Si era l'Amèlia la que estava feta a imatge i semblança de la ciutat, o bé era la ciutat la que estava feta a imatge i semblança de l'Amèlia, això l'Amèlia no ho acabava de tenir del tot clar.

Per norma general, les idees fluïen en el món de l'Amèlia sempre d'una manera agradable, amb la remor d'un rierol

en un paisatge arcàdic. No hi havia pensament comú o general que no trobés ressò en les seves opinions. El seu parer era el punt just, mitjà i equànime de les densitats que, batallant en l'entorn, a ella li arribaven esmussades, perfectament empaquetades i harmonitzades en la calma d'aquell ambient jove de la Barcelona benpensant.

Quan sortia al carrer, l'Amèlia esdevenia un personatge de novel·la. Enmig de l'entramat de l'Eixample, decorat amb els seus fantasieigs i romanços, l'Amèlia esdevenia l'Amèlia de les Camèlies, la protagonista del petit univers que l'envoltava. En les seves efusions de sentiments, se sentia acompanyada d'aquell profús i bell decorat de baranes ondulades, tribunes de vitralls acolorits i portals oberts on les reixes ornamentals dels ascensors es corben com tiges vençudes.

Tot allò li brindava amb deferència la ciutat. Era el favor que Barcelona li feia per tal que l'Amèlia pogués caracteritzar el personatge que representava. Així, en la poderosa imaginació de l'Amèlia, la ciutat posava al seu servei un camp infinit d'aventures, curull de distraccions i activitats, tota una gimcana d'experiències d'estil i bon gust. En aquell folgat escenari de les aules de la universitat i el seu claustre, de les sales de teatre independent i conferències, dels bars alternatius i les cafeteries d'especialitat, o dels pisos compartits d'altres abelles com ella, l'Amèlia desplegava el seu art, que no era cap altre que la seva personalitat. Com una essència perfumada, estenia arreu la seva delicadesa i sensibilitat, la seva individualitat única i especial. I florien les seves dèries, les seves aviciadures i les seves rebequeries en la humitat d'un joc constant que ho impregnava tot d'Amèlia de les Camèlies.

Aquest món adulterat, fals però sincer, era, per a ella, una poma de caramel. Qui li havia fet a mans aquesta llepolia? Havien estat, potser, els seus pares, en tractar-la com una princesa? S'hi havia introduït, potser, gràcies al medi de la universitat, on ella es movia com una nimfa? Ben mirat, la responsabilitat que el somni de l'Amèlia fos tan abusivament llarg i es perllongués tan frívolament, corresponia a l'atmosfera, que li permetia seguir vivint en un constant oblit... És a dir, era responsabilitat de tothom.

En qualsevol cas, l'Amèlia estava tan segura de no deure-li res a ningú com només ho poden estar aquells a qui se'ls ha regalat el que tenen. Atribuïa aquesta potestat a una màgica combinació de tres privilegis, reunits en la seva persona com tres dons que li haguessin concedit al bressol les fades de la vida: una carona ben bufona, un sentit de l'humor pertinent i una sensibilitat artística ponderada per tot allò que pertany al brancatge creatiu.

Aquest darrer element era, més aviat, atorgat pel seu compte.

De fet, l'autèntic motiu pel qual el món li resultava plaent era pel simple fet que no contemplava la possibilitat que no ho fos. Aquesta sospita no tenia lloc en aquell cap de cabells sempre ben pentinats. L'Amèlia mai no s'havia trobat en la situació d'haver-se de demanar per què, per a molts altres, el món no era tan senzill ni tan amable com li resultava a ella. I ara! La gent que l'envoltava li semblava igual de satisfeta que ella mateixa. Per a tots ells, ser feliç era una marca d'estatus i es projectaven els uns als altres la seva suposada felicitat, per a multiplicar-la, per a fer-la infinita, per a continuar la festa.

Així, per a l'Amèlia, i aquesta era la seva gran sort, el món sencer era una superfície plana per on ella, simplement, lliscava.

Què volien dir, exactament, aquells que qualificaven l'Amèlia d'«encantadora»? Es referien al pòsit agradable que deixava la seva companyia. En efecte, en les converses, sabia ser amable i innòcua, sabia adaptar-se a l'altre amb una gran plasticitat, afalagar-lo amb la seva escolta amatent. Transmetia la mateixa sensació de benestar que deixa una bona entrevista. I si bé aquesta lloança d'«encantadora» era massa ampla per voler dir res pròpiament, l'Amèlia se'n sortia de ser-ho en qualsevol àmbit. Els límits del seu encís s'eixamplaven prodigiosament i encabien les seves relacions, les seves reaccions i els seus capteniments. Reia quan tocava, s'amoïnava decorosament quan era oportú i es trasbalsava en el punt just. D'aquest cúmul informe d'actituds adients i convencionals, la gent en deia «encantadora». Si no, no haurien sabut què dir-ne.

En el somriure de l'Amèlia, tot quedava absorbit i entrava en homeòstasi. I en la foscor aigualosa de la seva mirada, els elogis que recollia alimentaven el rellent dels seus ulls. La noia s'enrojolava de plaer cada vegada que algú la considerava «encantadora». Aquesta adulació, que arreu on anava brollava sistemàticament, s'havia transformat en un narcòtic que la feia capaç de dir coses que no pensava amb la més gran naturalitat. És clar que aquell tema era molt *interessant*; i tant que li semblava *curiosa* aquella història; naturalment que era *indignant* aquell fet... El problema és que, mentre feia aquests compliments, en un racó del seu cap, alguna cosa ja s'havia esmunyit i l'Amèlia havia perdut

de vista allò que veritablement pensava i creia més enllà de la hipocresia de fer veure que pensava i creia res. Ah, però és que no era culpa seva! Es distreia tan fàcilment! I li era tan fàcil de dir el que els altres volien sentir!

L'Amèlia ho hauria fet tot per a ser «encantadora» per sempre.

Emperò, darrerament, en el món de l'Amèlia de les Camèlies, tot anava de capgirell.

D'un cert temps ençà —indefinit com ho són totes les temporades un cop s'entra en aquesta segona etapa de la joventut que ja no és l'adolescència i encara no arriba a l'adulthood—, els seus pensaments havien esdevingut estranyament obacs. Els ombrejava una terbolesa estranya. No aconseguia encadenar els raonaments, se sentia fluixa i gairebé exhaurida per a tot esforç de reflexió. I no és que abans l'Amèlia fos gaire donada a entregar-se a les exigències del pensament... Però ara, com en els recipients on l'aigua ja és escadussera, l'Amèlia, com més es drenava, més notava la pèrdua. L'Amèlia es ressentia d'aquest canvi amb la virulència dels símptomes d'una malaltia.

Però, què havia passat? Què havia canviat?

Creia saber-ho, però temia confessar-se'n la causa amb massa claredat. Sospitava que tot havia començat aquell matí en què havia mort l'Alba —ja feia dies que no brillava, tot i que els raigs del sol la il·luminaven plenament. Aparentment, l'Amèlia havia seguit totes les indicacions que li havia donat la Clara i no havia variat res en les condicions ambientals perquè passés el que, tanmateix, havia passat. El fet era evident: l'Alba no tornaria.

L'Amèlia va sentir el més proper a la desolació que havia experimentat mai. Llençà a les escombraries el pot de vidre on hi havia la seva planta de bambú, però no hi havia manera de treure-se-la del cap... Quan l'havia comprada, l'havia batejada amb el nom d'Alba i havia promès cuidar-la. Ara, però, ella, l'Amèlia, li havia fallat.

Això no podia ser l'inici de res —es repetia l'Amèlia. I bé, si de debò no ho era, per què, des que l'Alba havia desaparegut, s'havia adonat d'aquella veritat sobre si mateixa...? Perquè ara sabia que era profundament incapaç de fer créixer res fora d'ella, de nodrir un ésser de forma no egoista... Projectant-se al futur, entengué que el que l'angoixava era la constatació que aquesta vacuïtat era erma.

No podia crear res i ni tan sols era capaç de conservar res. L'Amèlia, per primer cop a la vida, havia pres consciència del fet que era buida per dins.

De seguida tingué també molt clares dues altres coses. La primera, que estava immersa en una catastròfica i urgent «crisi espiritual». La segona, que les conseqüències, si no hi posava remei, serien molt greus, tot i que no se sentia en disposició de sondar la fondària precisa d'aquella gravetat.

L'Amèlia no s'havia trobat mai en una situació així: els vectors que conformaven la seva vida continuaven essent els mateixos i, no obstant això, ja no sentia que tot estigués ben lligat.

Cal dir que les solucions que se li van acudir quan uní els dos vectors («crisi» i «espiritualitat») eren insuficients i, sobretot, ultradimensionades respecte del desencadenant del seu descens als inferns (la mort de l'Alba, la seva

planta de bambú estimada). De primer, es va pensar que havia de trepitjar un lloc sagrat on pogués embeure's de l'ambient de recolliment que hom assegurava que destil·laven aquells espais. Seguidament, però, va decidir-se a recórrer de bell antuvi a la seva confessora particular, la seva amiga Clara, que s'empassava tot el nombrós material d'autoajuda que la indústria editorial era capaç de subministrar al mercat i que, de ben segur, li proporcionaria una recomanació de llibres sobre la fe que l'ajudarien a refer la seva autoestima.

Començà, per tant, per la part més fàcil, tal com acostumava a fer amb tot. Amb la Clara, van quedar a la cafeteria d'una llibreria del centre que tot just, com aquell qui diu, havia acabat d'obrir, però de la qual ambdues ja s'havien convertit en clientes habituals. En aquest oasi cultural d'oci diürn que oferia aixopluc a les joves en flor de Barcelona, la seva amiga li aconsellà un parell de lectures en què es parlava de «crisis espirituals» i d'«identitats». L'expectativa de l'Amèlia havia estat, doncs, complida: per un instant, se sentí en pau a dins seu. Els llibres eren dos Delits Xics on la suposada crisi espiritual es presentava relacionada amb l'alcoholisme, un problema que l'Amèlia només experimentava en la mesura que romantitzava els noms dels vins del supermercat. Malgrat això, tots dos llibres eren d'autors russos que estaven morts i ambdós acabaven amb el suïcidi d'algun dels personatges, fets que permetrien a l'Amèlia apuntar-se el mèrit i el prestigi d'haver llegit dos escriptors de gran anomenada i, per tant, de gran nivell.

Les conclusions de les seves lectures foren, nogensmenys, força tèbies. Es limitaren a deduir que això de passar